

Tutut mulle kaupungilla huviksensa heitti huulta,  
utelaita olivat:

”Onko kylvö onnistunna, onko vilja varttununna,  
onko tullunna tulosta?”

Eipä maamies muilla mailla sadon kasvun määrää kerro.

Kalamiehet haastaa harvoin antimista Ahdin aitan,  
eikä toisetkaan selosta saantejansa, saaliitansa.

Ne on tietoa salaista.

Entäs sitten marjamailla, kesän tullen mustikassa,  
puolukassa syksyn puolla? Kuka neuvoa mättäät mulle?

Akat antaa harvoin tiedon, saati miehet partaturvat,  
salskeat salon urohot. Miksi siis minä puhuisin,  
satojani mainostaisin? Kertoisinko määrää kylvön,  
jyvistäni juoruaisin?

Eivät haasta herrat suuret, kihot muutkaan kertoele,  
hölöttele tietojansa, meiningeistään muille kerro  
eikä saaliitaan selosta.

Kylvän käskyn saatuani vankeinhoidon vainiolle  
idätettyjä jyviä. Laitan joskus liian paljon,  
joskus harvempahan heitän, sököttelen sinne tänne  
muokatulle mullokselle, pellolle perin pahalle.

Vaikka löytyy hieno pelto, vaikka lannoitus on oiva,  
vaikka kylvö onnistuupi, eipä silti kasva korsi,  
eikä ilmesty satoa niinkuin soisi syntyväksi.

Vaan ei meiltä mieli murru eikä juuri turru toivo.

Joskus löytyy kelpo siemen, itää muita muhkeammin,  
kasvaa muita korkeemmaksi, muita korsia ylemmä.

Se ei viihdy pellossamme, siirtyy muille maisemille,  
jossa hyvä sen elellä.

Ehkä syytä on sanoa: Silmiin sattuu sangen harvoin  
taimi taiten kasvatettu. Eipä juuri koskaan kulje  
kovan konnun kasvumaille juurten poikki katkaisija,  
joka itsensä saa irti sellin seinien sisästä,  
takaa vahvan linnan muurin.

Siinä on minun satoni, siinä tuotto kylvölleni.